

Arrest

nr. 134 638 van 5 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 4 december 2014 heeft ingediend bij faxpost om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 november 2014 tot teruggedrijving (bijlage 11).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2014 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 december 2014 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOURADIAN, die loco advocaat S. TUCI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij komt op 29 november 2014 met vlucht JAF5538 komende van Pristina aan op de luchthaven te Zaventem. De grensinspectiediensten stellen vast dat verzoekende partij, die reist met haar minderjarige zoon, verklaart dat deze België komt bezoeken voor vakantie en dat zij niet weet wanneer deze zal terugkeren. Tevens wordt vastgesteld dat verzoekende partij geen terugkeerticket

heeft en al gedurende negentig dagen in een periode van 180 dagen verbleef op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie.

Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, op basis van de vaststellingen die werden gedaan door de politiediensten, de beslissing tot teruggrijving. Dit is de enige bestreden beslissing, wat de verzoekende partij bevestigt ter terechtzitting.

“Op 29/11/2014 om 06.55 uur, aan de grensdoorlaatpost LUCHTHAVEN ZAVENTEM, werd door ondergetekende, [S.W.], inspecteur de heer :

naam [B.] voornaam [D.]

geboren op [...] te [...] geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Servië wonende te [...]

+ zijn zoon: [B., N.], geboren te [...], op [...], van nationaliteit Servië

houder van het document PP nummer [...]

afgegeven te PU U VRANJU op : 04.03.2010

houder van het visum nr. [...] van het type [...] afgegeven door [...]

geldig van [...] tot [...]

voor een duur van [...] dagen, met het oog op : [...]

afkomstig uit Pristina met JAF5538, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

[x] (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene reist samen met zijn minderjarige zoon. Hij verklaart initiëel dat zijn zoon hier is voor vakantie. Nadien verklaart hij dat hij geen terugkeerticket heeft voor zijn zoon en dat hij weet niet wanneer zijn zoon zal teruggaan.

[x] (F) Heeft reeds gedurende negentig dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verbleven (art. 3, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980, en art. 5, paragraaf 1, inleidende formule, en paragraaf 1bis, van Schengengrenscore)

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft reeds van 03/06/2014 tot 31/10/2014 op het Schengengrondgebied verbleven zodoende heeft hij de periode van 3 maanden op 6 maanden overschreden.

[...]

2. Over de rechtspleging

Waar verzoekende partij vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat is voorzien in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos

aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging wordt gevorderd. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (Les Nouvelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250). Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werd genomen in het Nederlands dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

3.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

3.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering. Zij werd ingesteld binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

4.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht en, gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is

groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

4.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

4.3.2.1. Verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van het vertrouwensbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 2 en 3, eerste alinea, 1° en 2° van de vreemdelingenwet.

Zij licht haar eerste middel als volgt toe:

“1) Violation du principe d’une bonne administration (légitime confiance et sécurité juridique) et des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation des actes administratifs et des articles 2, 3, alinéa premier, 1° et 2° de la loi du 15 décembre 1980 sur l’entrée sur le territoire, le séjour, l’établissement et l’éloignement de étrangers ;

Attendu que le requérant invoque la violation du principe de bonne administration et la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation des actes administratifs et des articles 2, 3, alinéa 1er, 1° et 3° de la loi sur les Etrangers ;

Que l’acte querellé a été rédigé et notifié au requérant pour les besoins de la cause;

Qu’en effet, le jour de son arrestation par les inspecteurs chargés du contrôle aux frontières, il a été notifié au requérant la décision de maintien dans un lieu déterminé situé à la frontière ;

Le requérant ainsi que son fils mineur (moins de 4 ans !!), ont été enfermés en vue de leur expulsion... ;

Qu’un tel comportement des autorités publiques est inadmissible dans un Etat de droit comme est censé l’être la Belgique ;

Attendu que par ailleurs, la décision attaquée est motivée sur base d’un formulaire standardisé postulant que l’article 3, premier alinéa, 3° de la loi du 15 décembre 1980 ne serait pas respecté en l’espèce :

Que ledit article est libellé comme suit :

« Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, peut être refoulé par les autorités chargées du contrôle aux frontières, l’étranger qui se trouve dans un des cas suivants : 4

(...)

3° s’il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l’objet et les conditions du séjour envisagé;

(...) »

Que c’est à tort que l’Office des étrangers a considéré que le requérant n’a pas justifié l’objet et les conditions de séjour de son fils N. ;

Qu’en effet, le requérant a déclaré que son fils venait en Belgique dans le cadre d’un séjour touristique ;

Que son enfant, âgé de moins de 4 ans, était incapable de pouvoir voyager seul ;

Qu’il est évident que son enfant serait hébergé chez sa famille (père, belle-mère et sa soeur), durant la période de son séjour touristique ;

Que le requérant a conscience que ce séjour touristique n’a qu’une durée que de trois mois mais n’était pas en mesure de confirmer la date de départ de son enfant vers le pays d’origine durant cette période ;

Que le fait que le requérant réponde en toute honnêteté qu’il ne connaît pas encore la date de retour de son enfant mineur ne contredit pas le fait que son enfant soit arrivé sur le territoire du Royaume pour un séjour touristique ;

Que le requérant ne voit aucun inconvénient à réserver d’ores et déjà un billet de retour pour son fils ;

Que le requérant a pu dans la mesure du possible et des documents en sa possession au moment de son arrestation justifier l’objet et les conditions de séjour de son fils mineur ;

Que la motivation de la décision attaquée n’est pas fondée sur ce point ;

Attendu que la décision est également fondée sur la violation de l’article 3, premier alinéa, 2° de la loi du 15 décembre 1980 et de l’article 5, §1er du Code frontières Schengen (Règlement CE No 562/2006 du

Parlement européen et du Conseil du 15 mars 2006 établissant un code communautaire relatif au régime de franchissement des frontières par les personnes) en ce que :

- le requérant n'était pas en possession de documents conformes à l'article 2 de la loi du 1989 (documents requis par la loi nationale ou internationale ou un visa valable),
- et que le requérant aurait dépassé un séjour de trois mois sur une période de six mois sur le territoire d'un Etat membre de l'espace Schengen.

Que cette motivation de l'Office des étrangers est plus que critiquable pour les raisons suivantes ;

Que le Code frontière Schengen prévoit lui-même une dérogation applicable en l'espèce, à savoir en son article 5, § 4, c) qui stipule que :

« Les ressortissants de pays tiers qui ne remplissent pas une ou plusieurs conditions énoncées au paragraphe 1 peuvent être autorisés par un Etat membre à entrer sur son territoire pour des motifs humanitaires ou d'intérêt national ou en raison d'obligations internationales. Lorsque le ressortissant de pays tiers concerné fait l'objet d'un signalement visé au paragraphe 1, point d), l'Etat membre qui autorise son entrée sur son territoire en informe les autres Etats membres. »

Qu'il ressort de cette exception que le ressortissant qui ne satisferait pas à une ou plusieurs conditions énoncées au paragraphe 1er de l'article 5 du Code frontière Schengen pour néanmoins entrer sur le territoire, en l'occurrence belge, en raison notamment de motifs humanitaires ;

Qu'en l'occurrence, le fait pour le requérant de devoir être enfermé avec son enfant mineur (de moins de 4 ans !) dans un centre fermé pour illégaux pour la seule raison que ce dernier n'était pas en possession d'un visa valable alors que l'Office des étrangers était pertinemment au courant de ce que le requérant est actuellement en attente d'une décision suite à une demande 9bis qu'il a introduite le 13.11.2013 pourrait à juste titre être un motif humanitaire justifiant l'entrée du requérant sur le territoire belge ;

Que le fait que son enfant mineur soit enfermé avec lui devrait constituer en soi un motif humanitaire et donc un comportement qui va à l'encontre du texte et de la philosophie du Code frontière Schengen ;

Attendu que, comme déjà expliqué précédemment, le requérant a introduit une demande de régularisation de son séjour en date du 13.11.2013 sur pied de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 ;

Que la décision attaquée dans le cadre de la présente procédure ne fait aucune mention de cette demande actuellement pendante ;

Que l'Office des étrangers ne motive pas suffisamment sa décision en ce qu'elle ne tient vraisemblablement pas compte de tous les éléments de fait et de droit portés à sa connaissance et qui lui incombent pourtant en vertu de la loi sur la motivation formelle des actes administratifs ;

Que le requérant est contraint de diligenter la présente pour dénoncer cet abus de pouvoir de l'administration qui lui cause à son enfant, sa famille et lui-même des dommages incommensurables ;

Que le comportement des autorités chargées du contrôle des frontières a rendu difficile, voire impossible la défense des intérêts du requérant, ainsi que la recherche des documents requis pour justifier l'entrée sur le territoire ;

Attendu que le requérant est toujours en attente de la décision de l'Office des étrangers quant à sa demande 9bis de régularisation de son séjour et qu'il convient dès lors d'attendre la réponse de l'Office des Etrangers avant toute expulsion du requérant ;

Attendu que ladite situation subie par le requérant et son enfant mineur constitue dès lors une violation du principe de bonne administration ;

Que tant les principes de légitime confiance que de garantie de la sécurité juridique sont manifestement bafoués en l'espèce ;”

4.3.2.2. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is prima facie aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

4.3.2.3. In zoverre verzoekende partij betoogt dat er sprake is van een foutieve beoordeling, dient te worden aangenomen dat zij doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij houdt voor dat de motivering standaard is met verwijzing naar artikel 3, eerste alinea, 3° van de vreemdelingenwet dat stelt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij op het eerste zicht niet aannemelijk maakt dat verwerende partij ten onrechte met bepaalde elementen geen rekening heeft gehouden. De verzoekende partij geeft in het middel toe dat zij verklaarde dat de vierjarige zoon omwille van toeristische redenen naar België kwam. De verzoekende partij stelt dat het evident is dat deze bij familie (vader, schoonmoeder en zus) verblijft maar legt niet uit waarom hij naliet dit te verduidelijken aan de overheden belast met de grenscontrole. Zo blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij initieel verklaarde dat het kind hier was voor vakantie. Verder wou de verzoekende partij absoluut dat het kind bij haar echtgenote zou verblijven wat in strijd is met wat in het verzoekschrift wordt gesteld, namelijk dat het verblijf van het kind bij de vader, schoonmoeder en zus van de verzoekende partij “evident” is.

Voorts blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij later eveneens verklaarde niet te weten of haar zoon überhaupt teruggaat naar Servië. Zij verklaarde dat zij naar België komt om zich al dan niet voorlopig te vestigen en dat het kind mogelijk vestiging wil bij de verzoekende partij zonder dat zij of het kind in het bezit is van een visum type D of enig ander document waaruit zou blijken dat zij een langdurig verblijf kunnen beogen. Ter terechtzitting hieromtrent ondervraagd, bevestigt de raadvrouw van de verzoekende partij dat geen aanvraag gezinshereniging tot het verkrijgen van een recht op verblijf van meer dan drie maanden werd ingediend.

Het gedrag van de verzoekende partij, meer bepaald de tegenstrijdige verklaringen, ligt aldus aan de basis van de bestreden beslissing.

Voorts betwist de verzoekende partij niet dat zij langer in het Rijk verbleef dan 90 dagen in een periode van 180 dagen. De verwerende partij kon aldus terecht toepassing maken van artikel 3, eerste alinea, 2° van de vreemdelingenwet en artikel 5, §1 van de Schengencode, zoals geciteerd in het middel.

Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 5, §4, c) van de Schengencode merkt de Raad op dat deze bepaling geen verplichting oplegt aan de verwerende partij om toegang te verlenen tot het Rijk.

Evenmin heeft het indienen van een aanvraag gegrond op artikel 9bis van de vreemdelingenwet een schorsend karakter of is deze van die aard dat humanitaire redenen moeten worden aanvaard en de verzoekende partij, in afwachting van het antwoord op de aanvraag, verblijfsgerechtigd is. Bovendien kan niet worden ingezien op basis van welke verplichting de verwerende partij er toe gehouden is in de bestreden beslissing melding te maken van deze procedure, te meer de verzoekende partij hiervan tegenover de grenscontroleoverheden evenmin gewag maakte.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat deze overheden haar verdediging onmogelijk maakte kan de Raad enkel vaststellen dat hiervan niet het minste bewijs of zelfs geen begin van bewijs wordt bijgebracht en dit een blote bewering is.

Tot slot wordt er opgemerkt dat waar de verzoekende partij zich beklaagt over haar opsluiting en deze van het kind, en de gevolgen hiervan, deze voortvloeien uit de beslissing tot vasthouding en niet de bestreden beslissing. De Raad is niet bevoegd om zich uit te spreken over de beslissing tot vasthouding, zoals de verzoekende partij terdege beseft nu zij deze maatregel aanvecht bij de daartoe bevoegde rechtbank.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande prima facie niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt *prima facie* niet.

Het vertrouwensbeginsel is één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan. Dit beginsel is echter niet absoluut. In zijn arrest Vermeulen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685) heeft de Raad van State beslist dat opdat de schending zou kunnen worden ingeroepen van het beginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk het bestuur het door hem opgewekte vertrouwen niet mag beschamen, aan drie voorwaarden moet voldaan zijn, namelijk een vergissing van het bestuur, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige dat voordeel te ontnemen.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend en de verzoekende partij houdt dit evenmin voor. Zoals eerder gesteld is een aanvraag die zich steunt op artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet schorsend en brengt deze niet van rechtswege een verblijfstitel teweeg. De verzoekende partij toont *prima facie* niet aan dat de verwerende partij zich heeft vergist noch dat zij een handeling heeft gesteld die haar een recht van verblijf van meer dan drie maanden geeft.

Enige schending van de door verzoekende partij aangehaalde bepalingen kan *prima facie* evenmin worden vastgesteld.

4.3.2.4. Verzoekende partij voert in haar tweede middel de schending aan van artikel 8 EVRM. Zij stelt dat zij samenwoont met B.D, haar echtgenote, en een kind uit het huwelijk is geboren op 28 december 2012. Het middel luidt als volgt:

“Attendu que l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales garantit le droit au respect de la vie privée et familiale ;

Que ledit article stipule que :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

Qu'en l'occurrence et comme détaillé dans sa demande du 13.11.2013, le requérant a épousé Madame [B.D.] en date du 28.01.2012 devant l'Officier de l'Etat Civil de la Commune d'Evère et vit depuis lors avec elle ;

Que de leur union est née une fille A. B. le 28.12. 2012 ;

Que conformément à l'article 8 de la CEDH, le requérant a un droit subjectif au respect à sa vie privée et familiale. La mesure visant à maintenir le requérant détenu dans un centre fermé est une ingérence, audit droit fondamental, qui par ailleurs n'est aucunement justifiée en l'espèce par les autorités compétentes. »

Er kan nog worden aangenomen dat de verzoekende partij een gezinsleven aannemelijk maakt. Evenwel dient er te worden vastgesteld dat zij heeft nagelaten aan de verwerende partij kenbaar te maken dat zij een gezin wil blijven vormen met de echtgenote en kind. Uit het administratief dossier blijkt immers niet dat zij een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Bovendien wil de bestreden beslissing het gezinsleven niet beletten. Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). De verzoekende partij betwist niet dat zij illegaal in het Rijk verblijft. Het is de taak van het

openbaar bestuur om, ook in het kader van artikel 8 EVRM, na te gaan of de wettelijke bepalingen, waaronder deze van het legaal verblijf van personen in het land en hun binnenkomst en verblijf, worden nageleefd zodat aan het tweede lid van artikel 8 EVRM werd voldaan. De bestreden beslissing heeft bovendien enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum D aanvraagt met het oog op een gezinshereniging. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2.923 (c)). Te dezen toont de verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan. In haar aanvraag en verzoekschrift voert zij een aantal blote beweringen aan, zonder deze in concreto aan te tonen of zelfs een begin van bewijs te leveren.

Ter terechtzitting hieromtrent ondervraagd, bevestigt de raadsvrouw van de verzoekende partij dat geen aanvraag gezinshereniging tot het verkrijgen van een recht op verblijf van meer dan drie maanden werd ingediend. Rekening houdend met dit gegeven kan zij de verwerende partij niet verwijten geen acht te slaan op haar niet in die zin kenbaar gemaakte wens om een door artikel 8 EVRM beschermenswaardig gezin te vormen.

Voorts maakt zij evenwel niet aan de hand van concrete gegevens aannemelijk dat zij een door artikel 8 van het EVRM beschermd privéleven in België heeft, laat staan dat er sprake zou zijn van een niet-gerechtvaardigde inmenging in dit beweerde, doch niet aangetoonde privéleven. In de mate dat zij verwijst naar de gevolgen van haar opsluiting, vloeien de gevolgen hiervan voort uit de beslissing tot vasthouding waarvoor de Raad bevoegdheid mist. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste zicht evenmin aangetoond.

4.3.2.5 Verzoekende partij heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

4.5. Dienvolgens is niet voldaan aan een van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN